

Svatá Trojice

Motto: Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. [Matouš 28:19]

Každý křesťan se setkal s pojmem **Svatá Trojice**, a to jako s pojmem reprezentujícím jediného Boha. Svatou Trojici **1** dnes tradičně vyznává především římskokatolická církev (ale nejen ona) a to jakkoli musí takovou představu a její logickou konstrukci (protože o ní jinak není v bibli ani zmínka) podporovat mystikou a odkazy na tajemství. Vzhledem ke spornosti této nauky byla katolickou církví prohlášena za tzv. dogma, což je tvrzení, které se nedokazuje, protože bylo údajně zjeveno cestou mystiky.

Vznik a spory

Přijetí nauky

Tato mylná nauka byla prosazena s konečnou platností na konstantinopolském koncilu katolické církve v roce 381 nl. církevním otcem Athanasiem, **2** jehož autorita byla podepřena jeho nepochybně velmi záslužnými činy a prokazatelně čestným a poctivým životem. Koncil dal přednost nauce Athanasiově právě s ohledem na jeho osobní vlastnosti před naukou arianistů, **3** proti nimž sice neexistovalo žádné obvinění, ale protože nauku Aria prosazoval římský biskup, který byl nepoctivý a zjevně toužil po absolutní moci (a pravděpodobně byl podporován císařem). Arius již tehdy poukazoval na Ježíšova slova "Otec je větší než já" (Jan 14:28; srov. též Jan 5:20, 36; 10:29 aj.) a na jejich zjevný spor s naukou o jednobožské Trojici.

Ještě než se budeme zabývat touto naukou, musíme pochopit, jak došlo k tomu, že tak sporná nauka byla přijata a dokonce prosazována s velkým důrazem. Tato situace je totiž precedentem i pro dnešní dobu a nastoluje velmi důležitou a zásadní otázku:

Je morálka zárukou pravdivosti?

Bylo správné, že koncil přihlédl víc k morálnímu profilu Athanasia ve srovnání s profilem římského biskupa, jehož chování bylo nanejvýš podezřelé a který se postavil za zjevně správnou nauku jen z politických důvodů? Bylo správné, že kvůli tomu ustanovil evidentně nelogickou a dokonce nesprávnou nauku jako dogma tehdy jediné křesťanské církve?

A obecně řečeno: Platí zákonitost, že pracovitý, čestný a obětavý člověk má vždy pravdu? A že člověk pochybného charakteru vždy lže nebo je vždy nositelem satanských myšlenek?

Není to náhodou tak, že si křesťané velmi zjednodušují práci tím, že místo aby pečlivě zkoumali každého ducha, který k nim přijde, označí si každého člověka "nálepkou" a automaticky mu podle ní přitakávají nebo odpírají?

Apoštolové napsali toto:

Ef. 5:10	zkoumejte, co se líbí Pánu.
----------	-----------------------------

1. Te. 5:21	<i>Všecko zkoumejte, dobrého se držte,</i>
1. J. 4:1	<i>Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa.</i>

Udělal to křesťané na zmíněném koncilu? Zřejmě nikoli. Ulehčili si práci, a to přestože jim Ježíš Kristus řekl:

Jan 4:24	<i>Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě."</i>
Jan 8:32	<i>Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými."</i>

Koncil tedy jednal zjevně nesprávně. Můžeme však tehdejší křesťany za to odsoudit? Podívejme se na tento problém podrobněji:

Kvůli podobným otázkám se později vedly tak vášnivé spory, že způsobily rozdělení katolické církve napřed na dvě části (římskokatolickou a řeckokatolickou) a ještě později se z nich odštěpilo mnoho dalších církví, a nakonec se kvůli podobnému sporu vedla tzv. třicetiletá válka. [4](#)

To je skutečně zavrženíhodný vývoj.

Ale jak to? Tyto spory a války se vedly nikoli ze zistných důvodů ale kvůli "pravdě". Válčící strany byly většinou přesvědčeny o tom, že jejich a jen jejich poznání Kristova odkazu je to jediné pravé a že ti ostatní jsou spřeženci ďábla. Lze říci, že byly způsobeny nedostatečným poznáním a přílišnou sebejistotou církevních vůdců. Mohli bychom tedy dospět k závěru, že v první řadě se křesťané musí starat o co nejdokonalejší poznání Písma.

Je to opravdu tak jednoduché? Máme vždy upřednostňovat pravdu?

Je pravda nejvyšší hodnotou?

Zeptejme se dále: Nelze oprávněně namítnout, že Trojice byla v souladu s duchem mystiky, který byl nucen Ježíš Kristus nastolit, když musel angažovat do svého plánu prostý lid? Když s ním nespolupracovali ti, kteří k tomu byli povoláni - kněží? [5](#) Co když to bylo správné? Co když bylo nebezpečí, že tehdejší intelektuálové mezi křesťany by byli bývali křesťanství velkým zkoumáním a debatováním rozmělnili a nebylo by bylo bývalo dosaženo hlavního cíle: porážky pohanské moci a nastolení Božího království nejen v Římské říši [6](#) ale na celém světě?

Jinými slovy: Nebylo nakonec správnější odložit logické zkoumání Písem na pozdější dobu a postupovat mystickou cestou? [7](#)

Precedens na to přece existuje. Apoštol Pavel musel zabránit debatě o vzkříšení a exkomunikovat nejméně dva nešťastné křesťany (patrně příliš toužící po pravdě), kteří - zřejmě na základě znalosti vzkříšení po smrti Ježíše Krista - hlásali, že vzkříšení již nastalo Písmo to přece potvrzuje.

Mt.27:52	<i>hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena;</i>
----------	---

Mt.27:53	<i>vyšli z hrobů a po jeho vzkříšení vstoupili do svatého města a mnohým se zjevili.</i>
1.Tm.1:20	<i>Patří k nim Hymenaios a Alexandr, které jsem vydal satanu, aby se odnaučili rouhat.</i>
2.Tm.2:16	<i>Bezbožným a planým řečem se vyhýbej. Neboť takoví lidé půjdou stále dál ve své bezbožnosti</i>
2.Tm.2:17	<i>a jejich učení se bude šířit jako rakovina. K nim patří Hymenaios a Filétos,</i>
2.Tm.2:18	<i>kterí zbloudili z cesty pravdy, když říkají, že naše vzkříšení už nastalo; tak podvracejí víru některých bratří.</i>

A Ježíš Kristus přece řekl, že apoštolové nejsou schopni pravdu unést a že jim ji řekne až duch (pomocník), kterého jim pošle. Ten duch jim má říci, co má přijít:

Jan 16:12	<i>Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli.</i>
Jan 15:26	<i>Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví.</i>
Jan 16:13	<i>Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít.</i>

Vzhledem k tomu, že křesťané dosud oním duchem "vedeni do veškeré pravdy" nebyli, zdá se, že to byl Ježíš Kristus (nyní jako cherub), který s jeho vysláním čekal na vhodnou dobu. Anebo dokonce měl už tehdy v úmyslu vyslat onoho ducha až ke konci smlouvy. Do té doby asi platilo, že máme mít ohledy na bratry a sestry slabé ve víře:

1.K.8:9	<i>Dejte si pozor, aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé.</i>
1.K.8:10	<i>Když někdo tebe, který máš poznání, uvidí za stolem v pohanském chrámě, zda tím nepřivedeš svědomí toho slabého bratra k tomu, aby také jedl maso obětované modlám?</i>
1.K.8:11	<i>Jenže tak bude ten slabý tvým poznáním uveden do záhuby bratr, pro kterého Kristus zemřel!</i>
1.K.8:12	<i>Když takto hřešíte proti bratřím a ubijíte jejich slabé svědomí, hřešíte proti Kristu.</i>
1.K.8:13	<i>A proto: je-li jídlo kamenem úrazu pro mého bratra, nechci už nikdy jíst maso, abych nepřivedl svého bratra k pádu.</i>

Pravdě tedy nelze dát přednost před vírou a milosrdenstvím. Zřejmě i zde platí ono známé, že na všechno je určitý vhodný čas (srovnej Kaz.3:1). Z toho ale plyne další velmi důležitá otázka:

Kdy je čas na pravdu?

V prvé řadě si křesťané musí pravdu skutečně přát

Ježíš Kristus řekl známá slova:

Jan 8:32	<i>Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými."</i>
----------	---

Z toho vyplývá, že pravdu objektivně potřebujeme znát tehdy, když toužíme po svobodě. Proto je třeba si ujasnit, o jakou svobodu stojíme a jakou můžeme dostat. Ježíš Kristus totiž nevysvobozoval ze skutečného vězení nebo otroctví (nepomohl ani uvězněnému Janovi), ale vysvobozoval z vězení či otroctví duchovního. Jsou tu však velmi důležité podmínky:

Duchovní vězeň musí především o svém otroctví nebo věznění vědět. To ale není ani zdaleka samozřejmé. Nemálo křesťanů je uspokojených tím, když se jejich stav podobá stavu jejich přátel nebo alespoň kamarádů případně jen známých, a nijak se nesnaží svůj stav změnit. Jsou i tací, kteří jsou natolik poslušní svých věznících autorit, že je napodobují, a to někdy i aktivně. Může to dokonce vést až k fanatismu. A nemusí jít jen o křesťany prostoduché: Precedentem je případ Saula z Tarsu - později apoštola Pavla. Na jeho příkladu je vidět, že i tak vzdělaný člověk jako byl on si může své duchovní uvěznění uvědomit až po velkém duchovním otřesu. V duchovním vězení byl za Ježíše Krista téměř celý izraelský národ.

Když o tom ví, musí si duchovní vězeň svobodu přát. Ani to není samozřejmé. Jsou křesťané, kteří byvše obklopeni sobě podobnými avšak spokojenými, jsou raději v takovém vězení proto, že se cítí bezpeční v množství jiných. Mají strach z toho, že by (kdyby byli osvobozeni) přišli o své dřívější přátele a známé - neumějí se jich vzdát. [8](#) Chybí jim statečnost, ačkoli k ní Písmo vyzývá. [9](#)

A když už si duchovní vězeň přeje být vysvobozen a má k tomu odvalu i vůli, musí mít dostatečnou znalost Bible, aby byl schopen rozeznat pravého učitele od podvodníka. To není snadné, protože podvodník je zpravidla mnohem sympatičtější než pravý učitel, který svým učením většinou posluchače šokuje nebo alespoň obtěžuje. K tomu musí být křesťan bdělý také proto, že nové učení je jako blesk ve tmě, který ospalého či dokonce spícího oslní.

Ale pravdu o čem?

Pravda o Božím Království

Většina křesťanů ale vždy žádala a i dnes žádá pravdu nikoli o cestě z duchovního vězení, ale o čase příchodu Božího Království a o druhé přítomnosti Kristově.

Ohledně Božího Království je Ježíš Kristus informoval o tom, že je již mezi nimi (nepochybně k jejich úžasu):

L.17:20,21	<i>Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: "Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypozerovat; ani se nedá říci: ,Hle, je tu` nebo ,je tam`! Vždyť království Boží je mezi vámi!"</i>
------------	--

To souhlasilo s příkazem, který Ježíš dostal od svého Otce:

Ž.110:2	<i>Hospodin vztáhne žezlo tvé moci ze Sijónu. Panuj uprostřed svých nepřátel!</i>
---------	---

Kristus tedy měl (a i dnes má) vládnout bez možnosti ovlivňovat světské vlády a tak svým vlivem na lidstvo soupeřit s ďáblem (který od doby Ježíše Krista může působit a také působí stejně).

Oznámení, že konflikt již probíhá a probíhat bude, způsobilo, že se křesťané začali zajímat o jeho druhý viditelný příchod.

Pravda o příchodu Syna člověka

Pravda o způsobu

O tom jim Ježíš řekl jen to, že mají být připraveni:

Mt.24:44	<i>Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.</i>
L.12:40	<i>I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete."</i>
Mt.24:50	<i>tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší,</i>

Ježíš také řekl, proč nemůže oznámit kdy přijde:

L.12:39	<i>Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nedovolil by mu vloupat se do domu.</i>
---------	---

To znamená, že potřebuje tzv. moment překvapení. Proč?

Syna člověka přirovnává ke zloději, který se má vloupat do domu. Co to znamená? Jiná jeho slova ale ukazují, že se nechystá být skutečným lupičem:

Jan 10:1	<i>"Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, je zloděj a lupič.</i>
----------	--

Zloději se tedy bude podobat něčím jiným - jeho příchod bude velkým překvapením, protože alespoň někteří křesťané předtím přijmou někoho falešného:

L.21:8	<i>Odpověděl: "Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: „Já jsem to` a ,nastal čas`. Nechod'te za nimi.</i>
--------	---

Učedníkům řekl, jak budou vypadat ti falešní, [10](#) ale netrpělivost způsobí, že přesto jim někdo uvěří. Nový Kristus tedy bude potřebovat lid vyznačující se velkou trpělivostí. Proč?

Důvod je v tom, že Boží lid stále ještě ani zdaleka nevyhovuje Božím měřítkům. Moc rád si namlouvá - a také tomu věří - že už je dost dobrý na to aby mohl přijmout všechna zaslíbení. To však není pravda. Z toho důvodu potřebuje nový Kristus vyhledat ty, kteří skutečně může spojit do jednoho duchovního národa - duchovního Izraele, a znovu ho předložit lidstvu jako vzorový národ.

A dokonce ani tito lidé nebudou dokonalí. Nebudou mít všechny požadované vlastnosti v dostatečné míře, a proto je musí jejich nebeský Otec podrobit přísné a pro ně krušné výchově. [11](#) A na konci budou zachráněni až jako poslední, aby nebyli pyšní. [12](#)

Pravda o čase

Když Ježíš hovořil o čase, často používal slovo *noční hodina*.

Mk.13:35	<i>Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno;</i>
----------	---

Potom upozornil, že hovoří o noční hodině nějakého budoucího dne; dokonce o počátku dne následujícího:

L.12:46	<i>tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, vyžene ho a vykáže mu úděl mezi nevěrnými.</i>
---------	--

L.12:38	<i>Přijde-li po půlnoci, či dokonce při rozednění a zastihne je vzhůru, blaze jim.</i>
---------	--

Slova hodina a den používal zřejmě proto, aby jeho učedníci zůstávali dychtiví. Jinými slovy upozornil na to, že ten den bude hodně vzdálený. A že onen den není dnem o 24 hodinách. O celé době, kdy kázal, hovořil jako o jediném dni:

Jan 9:4	<i>Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.</i>
---------	---

Z toho vyplývalo, že ona noc také potrvá mnohem déle a že půjde o období pronásledování:

Jan 16:2	<i>Budou vás vylučovat ze synagóg; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha.</i>
----------	--

a začne tím, že napadnou Ježíše samého, přičemž oni sami se rozprchnou:

Jan 16:32	<i>Hle, přichází hodina, a již je zde, kdy se rozprchnete každý do svého domova a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou.</i>
-----------	---

První akcí po jeho smrti bude vzkříšení: [13](#)

Jan 5:25	<i>Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.</i>
----------	--

Toto vzkříšení skutečně nastalo hned po jeho smrti (Mt.27:51-53) [14](#).

Pravda o závěrečném splnění

Jenže Ježíš Kristus mluvil ještě o mnohem větším naplnění svých slov. Hovořil totiž o soužení, týkajícího se nejen tehdejší generace Židů a křesťanů z okolních národů, ale o soužení, které přijde na úplně všechny lidi, na celý svět:

L.21:26	<i>Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí.</i>
---------	--

L.21:35	<i>Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi.</i>
---------	--

Zmírání strachem se zatím v celosvětovém měřítku nekoná, protože popsané hrozné úkazy ještě nenastaly. Ale stále jsou vyslovovány otázky: Jsou události posledních roků předzvěstí konce? Je nablízku čas, kdy má přijít Syn člověka?

Jak se to dozvíme? Říká o tom Bible něco?

Ano říká. Ježíš Kristus řekl, že pošle zastánce, přímlovce, pomocníka, naléhatele na naše pochopení [15](#) - ducha pravdy:

Jan 16:13	<i>Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít.</i>
--------------	---

Některé církve říkají, že už dávno přišel. Avšak byl tu snad někdo, kdo kdy křesťany uvedl do veškeré pravdy? Rozhodně nikoli; to by totiž nekladli výše zmíněné i mnohé jiné otázky. Znamená to tedy, že teprve přijde. A přijde dříve, než nastanou ony hrozné události "posledních dnů".

A kdy duch pravdy opravdu přijde?

To souvisí s otázkou: Jsou křesťané připraveni na nějaké naléhání? A naléhání k čemu? Snesou vůbec příchod takového člověka, [16](#) nebo raději budou utíkat k někomu, kdo jim nebude "komplikovat život"? Zeptejme se proto přímo:

Je dnes objektivně čas na pravdu?

To je velmi vážná otázka. Jak jsme si ukázali, křesťané musí mít především vážný zájem zbavit se duchovního otroctví. Nelze je nutit a zastrašovat vyhlašováním konce světa - vždyť kolik planých poplachů již bylo.

Na druhé straně však i Bůh a jeho služebníci mají své plány a záměry, a jakkoli je lidstvo nejen dílem Stvořitele a tím i objektem jeho vážného zájmu nesmíme si myslet, že kromě nás nemají Bůh a jeho služebníci nic jiného na práci než starat se o nás. Máme sice větší cenu než mnoho vrabců (Mt.10:31; L.12:7) ale asi přece jen ne tu největší. [17](#) Bůh proto nebude čekat na to, až si své duchovní uvěznění uvědomíme, nebo dokonce budeme ochotni uvědomit, pokud nám to potrvá příliš dlouho. [18](#)

A co učiní Bůh, když nám to příliš dlouho trvat přece jen bude?

Udělá to, co slíbil apoštol Pavel:

Ga.6:7	<i>Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.</i>
--------	--

Neboli: Bůh přestane lidstvo chránit a dopadnou na něj následky jeho činů. Jako až dosud, stále platí, že nás vychovává bolest, utrpení a zlo - proto tady také pořád ještě je. [19](#)

Poznámka: Vždyť i ono známé "velké soužení", které má na lidstvo přijít, má rovněž jen výchovný důvod. (Bůh si nepotrpí na krutost!) Vždyť až teprve z něj vyjde většina - onen "velký zástup" (Zj.7:9,14). Dokud k těm hrozným věcem nedojde, vyjde z Velkého Babylóna jen relativně malý počet lidí, a ti vyjdou na základě toho, že přijmou ducha pravdy.

Zeptejme se: Dopadají na lidstvo následky jeho činů v celosvětovém měřítku? Nyní to už nikdo soudný nemůže popřít. I kdybychom všechno sváděli na nezodpovědné redaktory novin a časopisů, nemůžeme přehlédnout vlastní zkušenosti, a především nelze přehlédnout statistiky světových pojišťoven, které naprosto jednoznačně ukazují na dramatický růst pojistných událostí v posledních letech a prudce stoupající hodnoty vyplacených pojistných plnění.

A jak máme tato fakta hodnotit? Ježíš Kristus řekl:

Mt.24:32-34	Mk.13:28-30	L.21:29-32
<i>Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větve raší a vyráží listí, víte, že je léto blízko. Tak i vy, až toto všechno uvidíte, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane.</i>	<i>Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větve raší a vyráží listí, víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane.</i>	<i>Vypravoval jim podobenství: "Podívejte se na fíkovník nebo na jiný strom: Když se už zelenají, sami víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane.</i>

Fíkovník nám tady zastupuje přírodu. Rašení stromu na jaře symbolizuje, že příroda ještě funguje. Ježíšova slova, že o tom, že za jarem přijde léto, odkazuje na zákony přírody. Znamená to, že se můžeme spolehnout na přirozený vývoj: Když při dnešním chování lidstva prudce narůstá počet přírodních katastrof a k náhlým změnám v atmosféře (prudkým změnám počasí, nadměrným srážkám a bouřím včetně prudkého větru a na druhé straně neobvyklému vedru, suchu a požárům lesů), a v chování lidstva přitom nedochází k žádným podstatným změnám k nápravě - a to ani v zásadním trendu - není nejmenší důvod očekávat, že nárůst nebude pokračovat. Znamená to, že se můžeme spolehnout na odhad těch odborníků, kteří říkají, že nedojde-li k okamžité a radikální změně v chování lidstva k přírodě, dojde ke katastrofám v globálním měřítku.

Tedy přesně k tomu, co předpovídá Bible.

Čas "rašení fíkovníku" je tedy - tentokrát už nepochybně - zde.

A co činit?

A co bude nutné učinit k nápravě? Písmo říká:

Zj.11:18	<i>Ale národy se rozzlobily a přišla tvá vlastní zloba a ustanovený čas, aby byli souzeni mrtví a aby byla dána odměna tvým otrokům, prorokům, a svatým a těm, kteří se bojí tvého jména, malým i velkým, a aby byli zničeni ti, kteří ničí zemi. " [PNS]</i>
----------	---

Ničení planety Země je tedy největším hříchem a skutečným důvodem k Božímu zásahu.

A co je předpovězeno o chování lidí - včetně mnohých křesťanů?

Mt.24:37,38	L.17:26,27
-------------	------------

Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny takový bude i příchod Syna člověka.

Jako bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka: Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu a přišla potopa a zahubila všechny.

Co to ten Ježíš Kristus řekl? Že se většina lidí a tedy i křesťanů bude chovat zle?

Nikoli. Budou se chovat naprosto normálně. Budou jíst a pít, ženit se a vdávat, jakoby se nic nedělo. Možná budou trochu nervózní z varování, která uslyší, a třeba se i budou (puzení svědomím) více věnovat charitativním činnostem, svátečnímu studiu Bible, meditacím, poklidným a příjemným shromážděním s nezávaznými debatami, apod. A budou čekat, že to za ně Bůh všechno vyřeší. Vždyť Bůh je přece láska.

Jenže milující Otec přece své syny trestá. (Žd.12:6; srov. Př. 13:24; 19:18). A za co by je trestal? Inu za to, že se nechovají jako Noé, který uposlechl a postavil archu. Jenže co mají dělat křesťané?

Mají naslouchat naléhavě - duchu pravdy. Duchu, který jim neříká nic příjemného, protože po nich chce činnost jako tehdy po Noémovi. Duchu, který je nenechává v klidu, po němž tolik touží.

No dobře, řekne si některý křesťan. To ale říkají třeba i některé církve, a mám se tedy chovat jak říkají?

To je velmi důležitá otázka.

Tyto církve dobře vědí, že průměrný křesťan ještě tak dokáže poslouchat jednoduché příkazy, a proto požadavky na ně velmi zjednodušují: "Jdete a získávejte nové příznivce - nové členy, ať nás je co nejvíc. V množství je přece síla. A potom studujte naše materiály. Vlastně si je vštípte do paměti a potom je jen odříkávejte." Samostatné myšlení se vždy sleduje s krajní podezíravostí a je nežádoucí.

Bůh však chce po svých synech a dcerách mnohem víc. Chce, aby sami hledali, aby sami přemýšleli, aby se snažili uplatnit své talenty a schopnosti ve prospěch záchrany lidstva. Bůh dobře zná rozdíly v možnostech a schopnostech lidí, a nežádá od každého totéž. Jeho vysoké nároky jsou především na ty schopné, rozumné, moudré, talentované, inteligentní; zkrátka na ty zvláště obdarované.

Avšak i ti jen málo obdarovaní se mohou stát neužitečnými a línými (srov. Mt.25:26). Falešná skromnost u Otce neprojde. Každý se musí řídit svým svědomím a neklamat se.

A kdo přináší onoho ducha pravdy?

Tato otázka právě souvisí se známým pojmem *Svatá Trojice*, o němž si nyní konečně povíme:

Křtíte ve jménu otce, syna i svatého ducha!

Proč najednou trojice jmen?

Křesťané věděli už od Jana Křtitele, že se mají dát veřejně pokřtít na znamení uznání své duchovní nečistoty a viny před Božím zákonem. I Ježíš později poslal své učedníky křtít. Na konci své služby v Izraeli však dal svým následovníkům nový příkaz, ve kterém jim sdělil, že nyní mají být křtěni v něčím jménu, a to dokonce ve třech najednou. Předtím vždy učedníkům říkal, že mají činit to či ono jen v jeho jménu (např. Mt.18:5; 18:20; Mk.9:37; 9:39; 16:17; L.9:48; Jan 14:13,14,26; 15:16; 16:23,24,26 aj.), a najednou mají křest provádět ve jménu tří osob.

Proč ta změna? Co se stalo tak zvláštního?

Ježíš Kristus se předtím vrátil z nebes (zřejmě až ze třetích - srov. 2.K.12:2) a musel tam obhájit nejen lidstvo ale i sebe samého (srov. Zj.5:4). Určitě přišel i poučen Otcem o něčem novém, nejspíš o budoucím vývoji a důležitosti některých informací pro budoucí generace jeho následovníků.

O čem? Většinu toho později sdělil Janovi ve Zjevení. Nyní však vysvětlil svým následovníkům utajeným způsobem, že onen duch pravdy, kterého slíbil, že jim ho pošle, a o kterém se domnívali nejen oni ale i mnoho jiných křesťanů, že šlo nebo půjde o vidění či jiný mystický projev, bude ve skutečnosti člověk.

Jak to můžeme tvrdit?

Podívejme se na precedentní situace:

Precedenty

Otec

Křest, který zavedl Jan Křtitel, sloužil k očistě od hříchů vzhledem k první smlouvě. Proto Ježíš nemohl pominout otce této smlouvy Abraháma. [20](#) Zde Ježíš Kristus nemohl myslet svého Otce v nebesích, protože by v Trojici šlo o srovnání nesrovnatelného; Ježíš byl přece člověkem a nikoli bohočlověkem. To, že se označil i za Božího syna jej postavilo do jedné řady s Adamem - ostatně se také označoval (a to mnohem častěji) jako Syn člověka (Adam = člověk). Použití slova *otec* zmátlo katolické úřední církevní vykladače [21](#) a proto Ježíše museli označit také jako Boha, ačkoli to zcela odporuje Písmu. [22](#)

Syn

Jenže i Ježíš Kristus zavedl smlouvu (vzhledem k Mojžíšské novou) a vůči ní musí projevovat pokání křesťané; vždyť od Mojžíšské smlouvy jsou přece osvobozeni. Tudíž křesťané činí křtem veřejné pokání vzhledem ke hříchům vůči Ježíšovým přikázáním. Křest vůči první smlouvě přece nepotřebují.

To ale přivádí výklad k tomu, že bude existovat třetí smlouva, jejímž prostředníkem bude třetí člověk. [23](#) Vzhledem k tomu, že do "poslední hodiny" nebude znám, označil ho Ježíš jako Ducha. [24](#)

Třetí osoba - Duch svatý

Slovo *svatý* použil Ježíš Kristus proto, že podobných duchů (falešných) přišlo (a ještě přijde) hodně a bylo to jím i předpovězeno. [25](#) Tento člověk (nový duch) se má prokázat stejně jako Ježíš Kristus duchem pravdy a moudrosti a z toho vyplývajících mimořádných znalostí významu Písma. [26](#) Na základě toho má uvést ty křesťany, kteří o to stojí, "do veškeré pravdy" o učení Ježíše Krista.

K této pravdě patří mj.

Bliží se konec druhé smlouvy, protože už je zastaralá a dnešnímu lidstvu již prakticky nemá co říci.

I v nové smlouvě bude nutné křtít hříšníky, protože stále ještě budou existovat; proto má být křest i ve jménu Ducha svatého.

Křesťané měli být na nové skutečnosti připravováni, což se zatím dělo jen sporadicky a zcela nedostatečně. Zejména měli vědět, že má být očekáván nový Pomazaný = Kristus = Mesiáš - duchovní národ, a také Omega = Poslední kámen chrámu - dvojice Božích synů. [27](#) Ježíš Kristus tedy žádal, aby se křest prováděl i v jejich "jménu" - dosud sice neznámém, ale očekávaném.

Poznámka: Nutno říci, že Ježíš Kristus oznámil tyto skutečnosti velmi inteligentním způsobem. Takovým, že zmátl vykladače Písma na velmi dlouhou dobu, a zřejmě to bylo i jeho úmyslem.

Závěr

Z předchozího vyplývá, že náš nebeský Otec upřednostňuje morální vývoj lidstva nejen před jeho formálními znaky ale dokonce i před jeho znalostmi. To však vždy neplatí. Přestane to platit v době, kdy se nedostatek vědomostí o Bohu stává příčinou morálního úpadku. Příčinou proto, že nesprávné představy činí z Boha všemocného "kouzelníka" a tím zodpovědného za všechno zlo ve světě. Mnoho křesťanů se proto stalo ateisty a drtivá většina ostatních upadá do mystických pojetí a představ. Ty se jim potom stanou oním "vězením", které si někteří neuvědomují, jiní ho ochotně snášejí, ještě jiní nevědí, že z něj mohou být vysvobozeni, a konečně jsou i tací, kteří k tomu nemají odvahu.

K vysvobození z tohoto vězení je třeba znát pravdu o Bohu.

K této pravdě patří i pravda o Trojici a o její třetí části o Duchu pravdy.

Tzv. Svatá Trojice je nelogická a nebiblická, [28](#) nicméně možná pomohla překlenout určitou propast mezi pohanskými učenímí tehdejší Římské říše a křesťanstvím. Nezdá se však, že by byla příčinou (nebo se alespoň na ní podílela) mravního úpadku katolické a později dalších církví. Připomeňme si, že dnešní cherub Ježíš Kristus ve svých dopisech církvím kritizoval pouze mravní úpadek a nikoli nauky. [29](#) Také předpověděl, že otevírání pečeti v průběhu druhé smlouvy povede ke katastrofám (viz kniha Zjevení Janovo, zejména 6. kapitola).

Můžeme tedy zodpovědně prohlásit, že ostré útoky některých církví na tuto nauku (a nejen tuto) a zejména na její nositele (církev a náboženské společnosti či sdružení) jsou nekonstruktivní a neúčelné. Nyní však nastal čas pojem *Svaté Trojice* objasnit a uvést na pravou míru.

Nastala konečně doba, po které tak mnozí křesťané vždycky toužili a touží. Bude to však čas velmi zlý, [30](#) a k jeho zvládnutí bude třeba znát pravdu o Bohu - přesněji alespoň tu pravdu, která umožňuje vyjít z vězení a aktivně se účastnit na záchraně nejen své, ale záchraně všech lidí dobré vůle. K tomu je třeba znát pravdu o své vlastní vině a o možnostech alespoň částečné nápravy. Samotné pokání bývá většinou jen pasivní a k záchraně stačit nemůže a nebude.

---

1 Trojice boží, lat. Trinitas Dei jedno ze základních dogmat křesťanského učení, podle něhož Bůh, jediný ve své podstatě (pán a vládce, Hospodin), existuje ve třech božských substancích (hypostazích) jako Bůh-Otec, Bůh-Syn (též logos - slovo) a Duch svatý. Termín Trojice boží se objevuje až koncem 2.st. (idea trojjedinosti boží není obsažena ani v nejstarším křesťanském spise Zjevení Jana , ani v pozdějších epištolách apoštola Pavla), učení o Trojici boží bylo rozvinuto ve 3.st. (Origenes). Myšlenka trojjedinosti božské osoby má pravděpodobně kořeny v orientálních náboženstvích, v nichž dominuje představa o vnitřní i vnější spojitosti tří božstev v jediném (indická trojice Brahma-Višnu-Siva, prezentovaná v podobě trimúrti, babylónská triáda Anu-Ea-Bél), stejně jako představa o tříčlenných božských rodinách. Nemalou úlohu při formování ideje Trojice boží, jejímž přímým zdrojem byla zřejmě spiritualizovaná trojice vytvořená v prostředí starověkých židovských sekt, sehrála i různá nábožensko-filozofická učení o bohu a jeho zprostředkovatelích (Filónovo učení o božské síle slova). Z teologického hlediska představuje učení o Trojici boží konstrukci přibližující nekompromisní monoteismus původnímu judaismu křesťanské myšlenky o božském původu a mesiášském poslání bohočlověka Ježíše Krista. Spekulativní dogma postulující trojjedinost boha jako základní teologické východisko křesťanské věrouky vyvolalo v křesťanské církvi ostré spory. Za článek víry bylo prohlášeno na I. (325) a II. (381) všeobecném církevním koncilu. Zdůrazňování nepostižitelnosti podstaty a smyslu Trojice boží lidským rozumem však vedlo ke kritice tohoto dogmatu z pozic racionalismu antitrinitářskými směry a sektami (antitrinitáři, monofyzité, ariáni, unitáři).

2 Athanasios I. Veliký [-zi-], kolem 295 - 2.5.373, řecký křesťanský teolog a spisovatel; od 328 biskup v Alexandrii. Odmítal zasahování státu do církevních záležitostí; odpůrce arianismu. Jeho učení o Kristově božské podstatě a zároveň plném lidství se stalo oficiálním stanoviskem křesťanství.

3 arianismus [-nyz-], ariánství - křesťanský teologický směr; zakladatelem byl cařihradský kněz Areios, lat. Arius (okolo 256-336). Podstatou arianismu je chápání Ježíše Krista jako bytosti sice výjimečné (měl být stvořen Bohem z ničeho jako první bytí), ale ne přímo božské. Víra v posmrtné vzkříšení Krista jako člověka dávala ariánům naději na věčný život (spásu). Arianismus ovlivnil některé římské císaře 4.st., rozšířil se ve východní části říše, byl přijat germánskými kmeny Vizigótů (mise Wulfily), Ostrogótů, Burgundů, Vandalů a Langobardů. Vyvolal rozpor v církvi, jeho hlavním odpůrcem byl Athanasios. K řešení sporu o pojetí Krista svolány první dva ekumenické koncily, které arianismus zavrhl jako herezi a daly základ dogmatu o božské trojici (shrnutí v tzv. nikajsko-cařihradském vyznání víry).

4 Formálním hlavním důvodem byl spor o přijímání symbolů: "pod jednou" nebo "pod obojí" tedy zda smějí tzv. laikové pít i víno či nikoli.

5 Srovnej Mt.1:25; L.10:21.

6 kde ještě bylo nastoleno správnou tj. nenásilnou cestou.

7 Janovi bylo ukázáno, že otevírání pečeti bude provázeno pohromami (Zj.6.kap.).

8 srovnej Mt.10:37 a také Mt.8:21; 19:29; Mk.1:20; 10:29; L.14:26 aj.

9 Na příklad Mk.4:40; L.1:74; Ř.8:15; 1.K.16:13; Žd.2:15; 1.Pt 3:6; 1.J 4:18; Zj.21:8 a mnoho jiných.

10 Znamé kapitoly Mt.24; Mk.13; L.21.

11 Srovnej Žd.12.kapitola.

12 Srovnej např. Jr.30:11; Ez.17:24; Sf.3:11; Za.9:9; 12:7; 1.K.1:29.

13 Samozřejmě tzv. vzkříšení demonstrativní - blíže viz studii o vzkříšení.

14 A bylo právě některými učedníky nesprávně pochopeno (Hymenaios a Filétos).

15 Řecké slovo *paraklétos* znamená původně někoho, kdo k jinému či jiným naléhavě mluví nebo volá. Nejde o kazatele, nýbrž o někoho, kdo ve skutečnosti na křesťany naléhá a nikoli utěšuje (jak překládá Bible Kralická - viz heslo Utěšitel v biblickém slovníku A.Novotného).

16 Mal.3:2.

17 vlastně určitě ne.

18 Tady si musíme uvědomit, že můžeme být (a často jsme) vězni svých vlastních předsudků a pověr.

19 Jak nespravedlivá jsou obviňování Boha z toho, že připouští zlo. Zatím je to (až na výjimky) jediný účinný prostředek výchovy lidstva i jednotlivců.

20 Gn.15:18. Srovnej např. Jan 8:56.

21 Např. katolické vyznání víry, což je symbol víry - stručný souhrn základních a hlavních dogmat věrouky církve, která se mají přijímat bez dokazování. Všeobecně katolické (apoštolské) vyznání víry zahrnuje 12 částí (článků). V prvních osmi se hovoří o trojjedinosti boha, vtělení Ježíše Krista a o vykoupení hříchů; další jsou věnovány církvi, křtu a otázkám věčného života. Vyznání víry sestavili "církvní otcové", schváleno bylo na nicejském (325) a cařihradském (381) koncilu. Toto nicejsko-cařihradské vyznání víry se používá při bohoslužbách; v breviáři se používá vyznání Atanasia, vysvětlující podrobněji učení o Trojici boží a o vtělení Krista; při nastoupení církevního úřadu se skládá formou přísahy tzv. tridentsko-vatikánské vyznání víry. V katolicismu revidoval a zformuloval vyznání víry tridentský koncil 1545-63, v protestantismu M. Luther, J. Kalvín a U. Zwingli. Podrobný výklad vyznání víry obsahují katechismy.

22 Srovnej 1.K.15:47; 1.Tm.2:5; 2.Tm.3:17 aj.

23 opět je precedentem Dt.18:15,18.

[24](#) Význam slova *duch* je vysvětlen ve zvláštní studii.

[25](#) Mt.24:5.

[26](#) Srovnej L.4:17,18.

[27](#) Za.4:14 - synové nového oleje - nové smlouvy.

[28](#) Svatá trojice měla pohanské precedenty. Trojice [řecky trias, latinsky trinitas] je mystické těsné seskupení tří božstev, zpravidla se společným kultem. V mytologických systémech se objevuje v podobě:

- svaté rodiny, jejíž členové jsou spojeni příbuzenskými vztahy (egyptsky Usírew-Eset-Hór, křesťansky Josef-Marie-Ježíš Kristus). V prostředí židovských náboženských sekt byla vytvořena trojice Bůh (otec) - Duch (matka) - Syn (totožný s řeckým logem), která se stala východiskem teologické konstrukce křesťanské Trojice boží;

- seskupení božstev původně samostatného charakteru, manifestující politickou jednotu nově vytvořeného státního celku (kapitolská trojice Jupiter-Juno-Minerva);

- personifikace živlů bez společného kultu (hypo Gén-Dia-Hélion, při zemi-nebi-slunci), sloužící např. jako svědek emancipační dohody při propouštění otroků.

Je nutné počítat s tím, že tento v té době tradiční vliv silně zapůsobil na vykladače a že byl silnější než rozumové úvahy, které však byly už tehdy rovněž předkládány, a kritizovaly toto tradiční pojetí.

[29](#) Zjevení Jana 2. a 3. kapitola.

[30](#) Am.5:18.

[Zpět na seznam](#)